

Hvad ser du?

At bede er på een gang det *dristigste* og det mest *ydmygende*, et menneske kan gøre. Det er det dristigste! Mennesket drister sig til at tale med Ham, som alle Himles Himle ikke kan rumme! Han fornemmer, at denne tale med Gud ikke er omsonst, men at der derved sker noget, som ellers ikke ville være sket! »En retfærdig mands bøn har en vældigt virkende kraft!« Man kan blive grebet af svimmelhed, når man tænker derpå. Er det dog ikke en afsindig anmasselse? Skulle da virkelig verdens Herre tage hensyn til den bøn, som sådant et lille menneskebarn retter til ham? Bibelen svarer ikke blot *Ja* dertil, men hele den bibelske åbenbaring er sådan, at den både skaber og kræver tro på bøn-hørelse. Gud er *vor Fader!* Det betyder netop, at han hører på os. Gud venter på vor bøn. Der er meget, som Gud ikke vil gøre, før vi har bedt ham derom, fordi han ikke vil udbrede sit Rige udenom os mennesker, men netop ved os og med os som sine redskaber. Ved vor bøn er der derfor noget, som bliver muligt; det var umuligt, men ved vor bøn bliver det umulige muligt! At *tro* dette og *bede således* er i en vis forstand det dristigste, et menneske kan gøre.

Men det er også det mest *ydmygende*. I alt, hvad vi ellers gør, er vi de, som handler; det ved vi godt. Selvom det er noget meget beskedent, så er det dog os, der gør det – det er vort værk – det er vort ansvar – derfor er der altid en vis fare for, at vi er lidt stolte af det! Men bøn er vor erklæring om, at *vi kan intet gøre*. Derfor er vor bøn tillige vor afhængigheds-erklæring. Kun den, der ved, at han ikke kan gøre det, og at ingen kan gøre det, uden Gud alene, kan bede. Bøn er hel og ubetinget afhængighed af Gud og tillid til ham.

Derfor er bøn intet andet end en tros-handling. Lige så meget bøn – lige så meget tro! Lige så lidt bøn – lige så lidt tro! I bønnerne viser det sig, at man virkelig tror Gud. Bøn er hjertets fortrøstning til Ham. I bønnerne overlader man alt til Gud og forventer alt af ham. Kunne vi virkelig bede ret, da ville der ske store og forunderlige ting. Når det står så fattigt til iblandt os og går så småt, som det gør, så kommer det af, at så få nu om dage virkelig ved, hvad det vil sige: *at bede*. Og det ved kun den, som også virkelig kan! Måske ved ingen af os det endnu rigtigt. Vi er endnu alt for lidt dristige i vor fortrøstning til Gud og alt for lidt ydmyge til selv at træde til side.

Vi regner endnu ikke for alvor tilstrækkeligt med Guds virkelighed. Når man for alvor regner med Gud, så sker der undere lige så vel nu om dage som for to tusinde år siden. Den, der ikke tror på den slags undere, kan heller ikke bede. Vi tager langt fra Guds forjættelser alvorligt nok.

Vi må først påny lære at bede. Det lærer man kun i stilheden og under andagt. At bede betyder først og fremmest at *være vis på Guds nærværelse* eller, som de gamle sagde det så fortræffeligt, at »*træde frem for Gud*«, at »*komme for Guds ansigt*«, men det kan man ikke sådan uden videre. Dertil behøves, at viljen helt er på Guds side – ja, mere end det – dertil behøves den oprigtighed, at man lader sig sandheden sige af Gud, og den erkendelse, at man ikke mere kan hjælpe sig selv. Kun den, for hvem alle andre døer er stængt, søger virkelig Gud! Gud møder os kun der, hvor vi er blevet færdige med al vor viden og evne.

Derfor er det så meget sværere at bede end at arbejde og så meget mere anstrengende. Af hundrede mænd, der ikke skyer arbejdets anstrengelse, er det kun få, der tager bønnens anstrengelse på sig. De fleste flygter fra den. De er bange for den. Hvem ville ikke være bange for at være alene med Gud? Det er grunden til, at så få mennesker virkelig beder. At ramse en lille bøn af er jo ikke at bede. Hin synder, der ikke vovede at løfte sine øjne imod Himmelen og ikke vidste af andet at sige end: »Gud! vær mig synder nådig!« han bad. Men farisæeren, der kunne bede så smukt, han bad ikke.

Til bøn behøves der tid – som til ethvert ærligt stykke arbejde. Den, som ikke *tager tid dertil*, vil enten aldrig lære at bede eller også hurtigt glemme det igen. Kun den, som tager sig megen *ekstra* tid til at bede, kan forstå, hvad apostelen mener med ordene: »*Bed uafladeligt!*« Men at bede vil ikke sige at bruge mange ord, men at søge Gud og lade sig søge af Gud – at være stille for Gud og at fryde sig i Gud, som salmisten siger. Derfor kommer man fra bønnerne til lovprisning og taksigelse, og derfra tilbage til bøn. Men begyndelsen sker med disciplenes bøn: »*Herre! lær os at bede!*«

*

Sådan skrev en af dette århundredes største og mest indflydelsesrige teologer, den svejtsiske professor *Emil Brunner*.

Han har skrevet nogle vældige teologiske værker, der vidner om hans store flid, dybe respekt for sandheden og enorme viden, men som så mange andre, der ved meget mere end vi almindelige mennesker, var han en ydmyg mand, der var præget af den erkendelse, at jo mere han lærte Gud at kende, des mindre forekom hans egen viden ham.

Han skrev før anden verdenskrig nogle små andagtsstykker i et menighedsblad, der udkom i *Zurich*; derfra er ovenstående afsnit om bønnerne hentet.

Vi trænger til en fornyelse i vor bønnevagt – ja, til en fornyelse af vor bønnetjeneste. Man bliver, synes jeg, alt for let træt og lader sig for hurtigt distrahere fra stilheden og bønnerne.

Man bliver også alt for let mismodig, når bønnesvaret udebliver – og så glemmer man den fattige enke og den uretfærdige dommer!

*

Jeg hørte, at man på en kristen friskole ikke kunne samle lærerne til fælles bøn; nogle lærere følte det som en tvang! Så kan man lige så godt nedlægge den skole!

Jeg ved også, at i alt for mange kristne hjem har fjernsynet fortrængt stilheden, og så bliver der kun tid til, hvad professor *Brunner* kalder at ramse en lille bøn af.

Jeg ved fra min egen erfaring, hvor lidt der skal til for at hindre mig i virkelig at bede.

Men jeg ved også, hvilken velsignelse det er, når nådens og bønnens Ånd får lov til at råde.

At bede til den levende Gud er jo en forrest så stor, at vi aldrig kan skatte den til fulde. Der findes ingen nød, intet problem, intet ønske, ingen længsel, som vi ikke kan bringe til ham i vor bøn – og Han besvarer vor bøn, som en Fader besvarer sine elskede børns bønner.

Guds tanker om bøn er imidlertid himmelhøjt over vore tanker derom. Derfor må vi lytte til, hvad Gud siger om bøn, og tage det til vort hjerte.

Det skaber både tro og lyst til at bede og megen glæde derved.

*

Der er næppe nogen af os, der føler sig tilfreds med sin egen bønnetjeneste. Vi længes alle efter virkelig at gøre fyldest.

Lad os imidlertid ikke blive mismodi-

ge. Herren opgiver os ikke. Lad os hellere samle nyt mod, glemme, hvad der ligger bag, og fortsætte med at søge vor himmelske Fader i taknemmelig og tillidsfuld tro og bøn.

Den første artikel har til overskrift ordet *Bønnevagt*. Det er bevidst, at der ikke står *Bønnevagten*, thi den var noget afgrænset, men *Bønnevagt* er for os alle!

Må Herren i sin uendelige kærlighed til hver eneste af os give enhver, der læser dette blad, og mange flere fornyet villighed og glæde i at gå ind i lønkammeret, lukke døren og søge al jordens Herre i ydmyg bøn og påkaldelse!

Men også give os et sådant samfund med Ham, at enhver i dagens og nattens timer uafsladeligt er Ham nær og derfor altid kan bede!

*

I et lille efterskrift til den første artikel har jeg nævnt vort forhold til *Israel* og dets betydning for ethvert folk.

Hvis jeg forstår Skriften ret, vil den politiske aktivitet i staterne samle sig om at tilintetgøre *Israel* som en selvstændig nation, når endens tid er inde.

Den *muslimske* verden vil finde det i overensstemmelse med Allahs vilje at gøre det. Den *hedenske* verden vil ikke have mange betænkeligheder ved at være med dertil. Og den *kristne* verden er så afkristnet, at den også deltager deri.

Men menigheden deltager aldrig deri. Så bliver spørgsmålet, om det er muligt for menigheden ved sin bøn at redde vore folk fra at deltage i dette forfærdelige.

Jeg tør ikke svare herpå, men henviser til Jer. 18,7-8 og overlader det til al jordens Herre at lede os i vor bøn, så vi beder så dristigt, som Helligånden godkender, og ikke hører op dermed.

*

Dette lille månedsblad læses også af nogle i vore nordiske broderlande, *Sverige, Norge og Finland*. Og år efter år har vi på *Nyborg Strand* haft den store glæde, at venner fra disse lande har begivet sig ned til os og opmuntret os dermed.

Det er aldrig lykkedes at samle de nordiske lande i en stat, der kunne holde sammen. Det er der mange, der beklager dybt.

Men vi har i århundredernes løb påvirket hverandre så meget, at en stor del af vor *kultur* nærmest er fælleseje imellem os.

Og *åndeligt* har vi påvirket hverandre endnu mere. I min ungdom hørte jeg en overgang oftere *norsk* forkyndelse i *København* end dansk, og *Luthersk Missionsforening* er jo en aflægger af *Den*

evangeliska Fosterlandsstiftelse i *Sverige* med *Rosenius* som den åndelige fader.

Vi har til dels en fælles salme- og sangskat i Norden.

Men et fællesskab stivner og bliver formelt, om ikke der sker en stadig fornyelse. Det kan ikke hvile i en tradition, men må følge Åndens susen.

Bønnevagten var begrænset til *Danmark*, men Ånden sætter ikke en sådan national grænse. Venner i de andre nordiske lande har deltaget i denne bønnevagt, skønt den var for *Danmark*, og vi danskere har ofte følt os ledet til at omslutte vore broderlande med vor bøn.

Der er således skabt et bønssfællesskab – skabt, ikke af noget menneske, der fik en god ide, men af Ånden, der binder hjerterne sammen i Kristus uden at tage hensyn til nationale grænser.

Det er et fællesskab, hvis omfang ingen kender, da ingen ved, hvem der giver sig tid til at bede for Guds sag i det ene land efter det andet.

Det er altså et fællesskab, som ingen kan registrere eller kontrollere.

Sådan var det ikke med *Bønnevagten for Danmark*; der skulle man melde sig og forpligte sig til en bestemt time. Vi vidste derfor, hvem der var med. Det var til at begynde med måske en styrke, men det viste sig efterhånden at blive en svaghed, således som alt, der er dannet efter menneskelige begreber, bliver svagt.

Derfor har vi nu gjort den ændring, som der er redegjort kort for i den første artikel *Bønnevagt!*

På den måde udvider og fornyer Gud et fællesskab, som ingen kan rose sig af, fordi ingen kan pege på, hvem og hvor mange det omfatter. Det er, set fra et menneskeligt synspunkt, uendeligt svagt, netop fordi ingen kender dets størrelse og omfang, men måske udfolder Guds kraft i bøn sig bedre i et sådant fællesskab end i det, vi havde under vor kontrol.

Der er derfor ingen opfordring til at være med, men en stille overbevisning om, at mange får lyst og trang til at bede, og at mange hellere vil bede ukendt af mennesker end registreret i et kartotek.

*

Hvem ved, hvad *menigheden* (eller *kirken*) er? Det ved kun den, som Gud har *åbenbaret* det for. Kirken er nemlig en *hemmelighed*.

Kirkehistorikerne har skrevet store værker om kirken, men det er tydeligt, at flere af dem ikke vidste, hvad kirken i virkeligheden er.

Hvem ved, hvad *fællesskab i Ånden* er? Kun den, der af Guds Ånd er ført ind i det gennem den nye fødsel.

Menigheden og fællesskabet kan ikke forklares noget menneske, der ikke er født på ny og har del i Guds Ånd.

Lad derfor dette fællesskab i bønnen forblive uforklarligt! Det gør det ikke mindre virkeligt!

Hvorfor oplever vi, at Guds Ånd minder os om venner i *Sverige, Norge, Finland* og andre lande, hvis ikke det var, fordi vi er i et inderligt fællesskab med dem?

Jeg aner ikke, hvem der i dag beder for mig, men jeg er vis på, at det er adskillige.

Det virkelige fællesskab lader sig ikke indkapsle i en organisation. Så snart man begynder på det, er man på vej til at ødelægge det.

Fællesskab er slet ikke noget, vi skal etablere. Det er der, thi der er kun eet legeme og een Ånd (Efes. 4,4)!

*

Så længe vort liv ikke har rod i evigheden, er det overfladisk, uden dybde og mening. Enten har livet en evig mening, eller også har det ingen mening. En tidsbegrænset mening er meningsløs. Bibelen lader os ane denne hemmelighed: »Som foster så dine øjne mig. I din bog var dagene skrevet; de var alle bestemt, før en eneste af dem var kommet« (Salme 139). Vi kommer ikke tilfældigvis til verden. Vore forældre har avlet os, og vi blev født, men dog stammer vi fra evigheden, fra den evige Guds tanke og vilje. Før noget bliver til her, er det tænkt og villet af Gud. Det er som med et kunstværk; før det træder frem på lærredet eller på papiret eller i stenen, var det til i kunstnerens sind. Så dybe rødder har vort liv. Skjult for alt, hvad der er synligt i tiden, spirer det frem fra den usynlige Guds evige beslutning.

Vældigt må det have været for salmisten, da denne sandhed blev åbenbaret for ham. Men allerede hos ham lægger vi mærke til, at der ligger noget endnu dybere bagved. At Guds øjne har set os fra evighed, betyder ikke blot, at vor begyndelse rækker helt tilbage i evigheden, men det betyder tillige, at *vi er bestemt for evigheden*. Når Gud *ser på* et menneske, betyder det altid, at Han ser på det menneske *i nåde*. Dem, han vredes på, vender han sit ansigt bort fra. Salmisten forstår derfor, at Gud *elsker mig fra evighed af, og han elsker mig for evigheden!* Fra evighed til evighed har Gud udvalgt mig!

Sådan er den evangeliske tro! Troen på den evige udvælgelse får enhver af os til at udbryde: »At jeg er frelst ud af ondskabens verden, frelst fra al syndens og dødens fordærvelse, skyldes ene og alene Guds grundløse forbarmelse, hans dyb af kærlighed og nåde; det skyldes end ikke i mindste måde min fortjeneste; det har sin

grund i hans evige udvælgelse af mig i Kristus Jesus, min Frelser og Herre!«

Det er vor dybeste glæde. Engang, da disciplene med begejstring berettede om, hvor meget de ved Guds kraft havde fået lov til at udrette, sagde Herren: »Glæd jer ikke over, at ånderne er jer lydige, men glæd jer over, at jeres navne er indskrevet i Himlene!«

Enhver, der ved, at hans navn er indskrevet i Livets bog, Udvælgelsens bog, har den fred, der overgår al forstand. Han har nået troens allerhøjeste bjergtop!

Men denne Gud-givne erkendelse skænkes ikke til nogen, for at han skal gå og grunde over, hvordan det nu har sig med de andre mennesker. Du er udvalgt, og sammen med dig er alle de udvalgt, som tror på Jesus. Udvælgelsen beskrives ikke af andre end dem, der lever i den personlige, lydige og fortrøstningsfulde tro. Udvalgelsen og lydigheden, udvælgelsen og troens valg hører i Bibelen uadskilleligt sammen. Hvorledes de to ting, Guds frie udvælgelse og menneskets valg under ansvar, kan smelte sammen, kan vi ikke forstå. Uden tro gavner Kristus os ikke. Uden Kristus gives der ikke tro! Hvad er det vigtigste? Ja, hvad er det vigtigste: lyset eller synet? Dumme spørgsmål! Syn og lys hører sammen. Udvalgelse og tro hører sammen. Derfor: »Tro! så skal du finde, at du er udvalgt!«

*

Sådan skrev professor *Emil Brunner* også for at hjælpe os ind i bønnens, taksigelsens og tilbedelsens forunderlige verden, hvor den evige Ånd råder.

Har du evighedsperspektivet bagud og fremover, da beder du på en ny og befriende måde. Da fornemmer du, at du er *sat med Kristus i den himmelske evige verden*, og da leder bønnens Ånd dig til at bede med en mere grundfæstet fortrøstning og tillid.

Da fornemmer du også, at Gud aldrig befinder sig i en nøds-situation og har svært ved at finde en løsning på problemerne. Du lærer efterhånden at se på tilstanden, som den nu er på jorden, med Guds øjne!

Så kan man bedre bede i tro og overbevisning!

*

Ja, da oplever du på en dybere måde, at bønner med alt, hvad den rummer, er en gave til dig; og at det er Gud, der kommer til dig med bønnens gave, men ikke dig, der kommer til Gud og vier ham din bøn!

Vi bliver ikke store, når vi beder, thi da nærmer vi os jo Gud, og i hans nærhed

ser vi, at vi intet er og intet har.

Vi føler heller ikke, at vi er nogle vældige forbedere, og at vi er nogle meget betydningsfulde Ånds-personligheder!

Vi får altid i Guds nærhed en sønderbrudt ånd og et sønderbrudt hjerte, og bønner bliver ikke vor præstation, men Guds nåde!

*

Så får begrebet *Bønnevagt!* ikke et lovisk indhold, men forbliver en herlig del af det frie liv under nådens herredømme, som vor Frelser har skænket os.

*

Vi genoptager *Bibeltimerne* i København i oktober, se meddelelsen herom, og vi har et bedemøde kl. 19 inden selve Bibeltimen. Enhver, der har trang til at være med her, er naturligvis hjertens velkommen.

*

I 1956 sluttede vor broder *Chr. Ramild*, der nu er hjemme hos Herren, vort stævne på Nyborg Strand, og jeg har fået lyst til at gengive noget af det, han sagde, fordi jeg har skrevet en del om bønnens tjeneste. Jeg kan være ængstelig for, at jeg har gjort det alt for højtideligt, som om det var noget, kun særligt »åndelige« kristne kan være med til. Lyt til de ord, der lød på Nyborg Strand i august 1956:

I Hebræerbrevet står der et sted: »Jeg er kommen, oh Gud, for at gøre din vilje!«

Det var jo de ord, vi indledte vort stævne med. Det er så let for os at tage dem i vor mund, når vi et par dage er iblandt Guds børn og har det godt sammen. Men når vi vender tilbage til vort hjem, vor arbejdsplads, vor forretning, skulle det gerne kendes, at der var kommet et resultat ud af vort samvær; det skulle helst ses, at det eneste mål, vi har for øje, er dette: »Jeg er kommen for at gøre din vilje, oh Gud.«

Hvor er det stort, når mand og hustru er enige om, at de vil høre Herren til og være i hans gerning. Når min kone og jeg var til stævne, var vi egentlig ikke ret meget sammen; men vi vidste, hvor vi havde hinanden. Jeg vidste, at hvor min kone var, var hun for Herren. Jeg vidste, at hun havde noget for med Herren, og når vi så kom sammen, kunne vi dele det med hinanden. Det er meget berigende.

Disse ord: »Jeg er kommen, oh Gud, for at gøre din vilje«, opfatter mange på den måde, at de skal udføre et bestemt åndeligt arbejde. Jeg tror ikke, det er rigtigt. Nej, ligegyldig hvilken gerning man har, skal den udføres som for Herren, og det

vil sige, at man er punktlig i alt, hvad man gør.

Jesus siger i Johs. 17: »Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldbyrde den gerning, du har givet mig at gøre.« Læg mærke til, at Jesus ikke fremhæver nogen bestemt afgrænset gerning. Han havde nemlig mange ting for. Det var altsammen Faderens gerning – og han gjorde det altsammen for Faderen.

I Johs. 4 står der, at han *måtte* rejse gennem Samaria. Det har jeg tit glædet mig over. Der mødte han den samaritaniske kvinde, og han gav sig til at tale med hende. Først talte de om, hvem der skulle give den anden vand, og så gled det ganske enkelt over i samtalen om det levende vand. Så enkelt var det! Det endte med, at kvinden så, at hun var en synder. Hvilket resultat! Der var slet ikke noget kunstigt ved det. Nej: »Åh, jeg er her, oh Gud, ved denne brønd, sammen med denne kvinde, for at gøre din vilje!«

Da mødrene kom med deres små børn til Jesus, tænkte disciplene kun på, at de ikke havde noget at gøre der, og at de måtte se at få dem væk. Men Jesus var straks klar over, hvad han havde at gøre. »Jeg må velsigne de børn,« tænkte han. Han var jo kommen for at gøre Faderens vilje! Der er intet, der er ubetydeligt for Gud. Lad os velsigne børnene, og lad os være noget for dem.

Og vi ser Jesus bevæge sig nede ved stranden. Der mødte han nogle fiskere, og han gav sig i snak med dem: »Havde de fisket noget i dag?« »Næh, det var ærlig talt ikke gået så godt!« Så sagde han til dem: »Følg mig; så vil jeg gøre eder til menneskefiskere!« Det har de sikkert ikke rigtigt forstået den dag, men de fulgte ham alligevel, og vi ved, hvad det endte med. Jo, Jesus brugte enhver lejlighed. Han var her jo for at gøre Faderens vilje!

Ude i ørkenen blev Jesus fristet af djævelen. Har nogen mon tænkt på arten af disse fristelser? Man kan ikke sige, at djævelen egentlig fristede ham til synd. Jesus skulle da bare gøre sten til brød, fordi han var sulten. Det kan man da umuligt kalde for synd. Men Jesus var kommet for at gøre Faderens vilje, og han forstod, at Faderens vilje var, at han måtte fornægte sig selv. Han var villig til at sulte, så længe Gud ville det; han ville intet gøre for sig selv. Djævelen ville friste ham til at blive stor. Sådanne fristelser er meget farlige for de hellige, særlig fristelsen til at blive stor på det åndelige område. Hvor mange af os kender ikke det? Hvor mange vil ikke kunne både det ene og det andet, så de kan vise sig som de, der har kraft og mod og styrke. Jo, det ville være dejligt. Det er imidlertid nødvendigt for os at have en sønderbrudt ånd, for at Gud skal

kunne virke noget i os på det åndelige område. Gud holder os nede, så længe der er noget i os, der vil være stort!

Vi har nu af de enkelte eksempler, jeg her har omtalt, set, hvordan Jesus hele tiden havde Faderens vilje for øje, hvordan det hele tiden var hans vilje, det gjaldt. Mange er af den opfattelse, at de skal have bestemt klarhed over Guds vilje i bestemte punkter. Det kan de også få i nogle tilfælde, men ikke i mange. Der er et ord, som for nogen tid siden blev så alvorligt for mig. Da jeg blev klar over, hvor alvorlig min hustrus tilstand var, forstod jeg, at jeg ikke kunne rejse ud, som jeg plejede. Jeg, som i mange år rejste ud for at virke blandt mennesker, skulle ikke rejse mere. Nu var den dør lukket. Hvor var det mærkeligt. Jeg var af den opfattelse, at tjene-
sten skulle foregå ude blandt mennesker. Jeg blev stille og talte med Herren om det, og han gav mig da et ord. I Kol. 3,23-24 står der: »Hvad I end foretager eder, så gør det af hjertet, som for Herren og ikke for mennesker, da I vide, at I af Her-

ren skulle få arven til vederlag; det er den Herre Kristus, I tjene.« Den sidste del, »det er den Herre Kristus, I tjene«, var til mig. Herren holder sjældent lange taler til os, og det gjorde han heller ikke til mig. »Det er den Herre Kristus, I tjene« – det gav mig hvile og fred og tryghed, og jeg kan sige, at der var ikke en dag, hvor jeg ønskede at være noget andet sted end der, hvor jeg var, mens hun levede.

Der står: »Hvad I end foretager eder, så gør det af hjertet, som for Herren, da I vide, at I af ham skulle få arven til vederlag.« Det er jo klart, at jo mere helhjertet vi tjener i Faderens hus, des større bliver arven. Det må vi nok kunne regne ud. Og det er forunderligt at vide, at hvad vi så end foretager os, er det den Herre Kristus, vi tjener. Naturligvis er der nogle, der får en speciel tjeneste at udføre, og det er udmærket; men vi må ikke tro, at hvis vi ikke får det, så bliver der intet udrettet. Det er en misforståelse.

I Romerbrevet 12,1-2 læser vi: »Jeg formaner eder altså, brødre, ved Guds

barmhjertighed til at fremstille eders legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer; dette er eders fornuftige gudsdyrkelse.« I den nye oversættelse står der: »Det er jeres *åndelige* gudsdyrkelse.« Det er en god måde at begynde dagen på. Er det ikke ejendommeligt, at vi skal fremstille *vore legemer* for Herren, og dette er vor *åndelige gudsdyrkelse!* Men sådan er det; hvis vi ikke med *hele* vort væsen fremstiller os for Herren, bliver der ikke noget åndeligt ud af det!

Vi har sikkert erfaret, at vi kunne blive så højtidelige, så vi næppe kunne ånde, blot fordi vi skulle læse et enkelt vers eller gøre et eller andet.

Det er ikke åndelig gudsdyrkelse; det er noget, vi selv laver. Lad os endelig fremstille vore legemer for Herren; *det* er vor åndelige gudsdyrkelse. »Og skikker eder ikke lige med denne verden, men vorder forvandlede ved sindets fornyelse, så I må skønne, hvad der er Guds vilje, det gode og velbehagelige og fuldkomne.«